



ความพร้อมขององค์กรธุรกิจต่อการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษสะเดา จังหวัดสงขลา
Availability of the organizations to investment in special economic zone
Sadao, Songkhla

สิงหนาท เอียดจู้ย^{1*}, วิวัฒน์ จันท์กิ่งทอง², กอแก้ว จันท์กิ่งทอง³, ชุตติมา หวังเบ็ญหมัด⁴,
ดวงฤดี อุทัยหอม⁵, นิสาชล สกกุลชาญณรงค์⁶ และสุพรรณณี เกสรินทร์⁷
Singhanate Aiadjuy^{1*}, Wiwat Jankingthong², Korkaew Jankingthong³,
Chutima Wangbenmad⁴, Duangrudee Uthaihoem⁵, Nisachon Sakunchannarong⁶
and Supanee kansarin⁷

¹ ผู้ช่วยนักวิจัย ศูนย์วิจัยนวัตกรรมทางธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

¹ Assistant Researcher, Business Research Innovation Center, Hatyai business school, Hatyai University

^{2,3} ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., สาขาบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

^{2,3} Assistant Professor Dr., Department of Business Administration, Hatyai Business School, Hatyai University

⁴ ดร., สาขาบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

⁴ Dr., Department of Business Administration, Hatyai Business School, Hatyai University

⁵ ผู้ช่วยศาสตราจารย์, สาขาวิชาการจัดการธุรกิจค้าปลีกและแฟรนไชส์ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

⁵ Assistant Professor, Department of Retail and Franchise Business Management, Hatyai Business School, Hatyai University

⁶ อาจารย์ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

⁶ Lecturers, Department of Service Industries, Hatyai Business School, Hatyai University

⁷ อาจารย์ สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

⁷ Lecturers, Department of Public Administration, Faculty of Political Science, Hatyai University

* Corresponding author, E-mail: singhanate@hu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความพร้อมขององค์กรธุรกิจต่อการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษสะเดา จังหวัดสงขลา และเปรียบเทียบความพร้อมด้านต่าง ๆ ขององค์กรธุรกิจจำแนกตามลักษณะขององค์กรธุรกิจ โดยศึกษากับองค์กรธุรกิจในจังหวัดสงขลา จำนวน 337 บริษัท และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม โดยวิเคราะห์ข้อมูลและใช้สถิติการทดสอบค่าเอฟ (F-test)

ผลการวิจัยพบว่า ระดับความพร้อมขององค์กรธุรกิจ อยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านการจัดการ ยกเว้นด้านทรัพยากรมนุษย์ เงินทุน และวัตถุดิบอยู่ในระดับปานกลาง ในส่วนของการเปรียบเทียบความพร้อมขององค์กรธุรกิจจำแนกตามลักษณะขององค์กรธุรกิจ พบว่า องค์กรธุรกิจที่มีประเภทธุรกิจระยะเวลาดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงาน และทุนจดทะเบียนธุรกิจแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อความพร้อมการลงทุนที่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: ความพร้อมขององค์กรธุรกิจ , เขตเศรษฐกิจพิเศษ



Abstract

The purposes of this research are to study Availability of the organizations to investment in special economic zone Sadao, Songkhla and compare the availability of various aspects of a business organization by the nature of the business enterprise. Study with 337 companies in Songkhla and The instrument used to collect data was a questionnaire. By analyzing data and using statistics F-test.

The results of this research revealed that the level of Availability of the organizations was in the high level; management except that the Human resources, capital and raw materials was in moderate level. In term of compares the availability of the organizations by the nature of the business enterprise, the results show that their different Type of Business Duration of Business Number of Employees and Registered Capital did differentiate their level of opinion availability of the organizations

Keyword: Availability of the organizations , special economic zone

บทนำ

รัฐบาลไทยมีแนวคิดในการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษเพื่อให้เกิดการพัฒนาพื้นที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณชายแดนมาตั้งแต่ พ.ศ. 2547 ต่อมาเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2557 คณะรักษาความสงบแห่งชาติ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ (กนพ.) โดยได้มอบนโยบายเกี่ยวกับการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ โดยมุ่งหมายให้เป็นส่วนหนึ่งในการสนับสนุนการนำประเทศเข้าสู่ประชาคมอาเซียน กระตุ้นเศรษฐกิจ ลดความเหลื่อมล้ำ และช่วยรักษาความมั่นคงของประเทศ การเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน เพิ่มการจ้างงานและสร้างความเป็นอยู่ที่ดีให้ประชาชน แก้ปัญหาแรงงานต่างด้าวลักลอบเข้ามายังพื้นที่ตอนในแก้ปัญหาการลักลอบนำเข้าสินค้าเกษตรผิดกฎหมายจากประเทศเพื่อนบ้าน และปัญหาความแออัดบริเวณด่านชายแดน

เขตเศรษฐกิจพิเศษบริเวณชายแดนของประเทศไทยได้เริ่มมีโครงการจากการผลักดันของธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (Asian Development Bank: ADB) ภายใต้กลยุทธ์การส่งเสริมเปลี่ยนแปลงระเบียบการขนส่ง (Transport Corridors) ที่พัฒนาขึ้นตามแผนของข้อตกลง อนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงมาเป็นระเบียบเศรษฐกิจ (Economic Corridors) ดังนั้น ทางสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้ริเริ่มแผนการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษ โดยเฉพาะบริเวณชายแดนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 และได้มีการกำหนดนโยบายและหลักเกณฑ์เพื่อผลักดันการพัฒนาในปี ค.ศ. 2556 อีกทั้งผลจากการประชุมคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ (กนพ.) ครั้งที่ 1/2557 ในช่วงของ สศช. ยังมีเห็นชอบพื้นที่ที่มีศักยภาพเหมาะสมในการจัดตั้งเป็นเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษของไทยใน 5 พื้นที่ชายแดน รองรับการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี 2558 ซึ่ง กนพ.ได้กำหนดให้ 5 พื้นที่ที่เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษ ได้แก่ 1) อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก 2) อรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว 3) อำเภอคลองใหญ่ จังหวัดตราด 4) อำเภอเมือง จังหวัดมุกดาหาร 5) อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา (ด้านศุลกากรสะเดาและปาดังเบซาร์) (ชาญวิทย์ อมตะมาทุซาด, 2558)

อำเภอสะเดา ตั้งอยู่ในจังหวัดสงขลา มีชายแดนทางการค้าที่สำคัญคือ ด่านสะเดาและด่านปาดังเบซาร์ ซึ่งเป็นด่านทางบกที่มีมูลค่าการค้าสูงสุดอันดับ 1 และอันดับ 2 ของไทยตามลำดับ ทั้งสองพื้นที่



อยู่ใกล้ท่าเรือปิ่นและท่าเรือกลางของมาเลเซีย และมีการเชื่อมโยงทางรถไฟระหว่าง ไทย-มาเลเซีย ผ่านทาง ปาดังเบซาร์ มีฐานการผลิตในพื้นที่ เช่น อุตสาหกรรมแปรรูปยางพารา อาหารทะเล อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็น พื้นที่ภายใต้โครงการความร่วมมือเขตเศรษฐกิจสามฝ่ายอินโดนีเซีย - มาเลเซีย - ไทย (IMT-GT) ซึ่งจะช่วย สนับสนุนกิจกรรมทางเศรษฐกิจในพื้นที่ให้ขยายออกสู่ประเทศเพื่อนบ้านได้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะโอกาส การพัฒนาเป็นเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษร่วมระหว่างสะเดากับบูกิตกาเยฮิตัม (มาเลเซีย) และจากประกาศ จัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษในอำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ประกอบด้วย 4 ตำบล ได้แก่ ตำบลสะเดา ตำบล สำนักราม ตำบลสำนักรแก้ว และตำบลปาดังเบซาร์ โดยพื้นที่ทั้ง 4 ตำบลที่ประกาศให้เป็นเขตเศรษฐกิจ พิเศษนั้น จะมีสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ มากมาย และสามารถดึงดูดความสนใจให้กับองค์กรธุรกิจต่าง ๆ ให้มา ลงทุนในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ แต่สิ่งสำคัญในการที่องค์กรธุรกิจจะเข้ามาลงทุนนั้น จำเป็นต้องทราบว่า องค์กรธุรกิจมีความพร้อมสำหรับการลงทุนเพียงใด และมีความต้องการในประเด็นใดบ้าง อีกทั้งยังมี ปัญหา/อุปสรรคอะไรที่ต้องการแก้ไข ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความพร้อมและความต้องการขององค์กร ธุรกิจในเขตเศรษฐกิจพิเศษสะเดา จังหวัดสงขลา (สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและ การพัฒนา, 2557)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาระดับความพร้อมขององค์กรธุรกิจต่อการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษสะเดา จังหวัด สงขลา
2. ศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมด้านต่าง ๆ ขององค์กรธุรกิจจำแนกตามลักษณะขององค์กร ธุรกิจ

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

1.แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมขององค์กรธุรกิจ

ราชบัณฑิตยสถาน (2556) ได้ให้ความหมาย ความพร้อม หมายถึง ความครบครันหรือมีครบทุก อย่างแล้ว

วิชชุดา หารราชารุพันธ์ (2540) ได้ให้ความหมาย ความพร้อม หมายถึง สภาพที่เตรียมพร้อมใน การปฏิบัติหรือดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปอย่างมีประสิทธิภาพอันเป็นผลจากการเตรียมตัวไว้ แล้วสำหรับกิจกรรมนั้น ๆ

งานวิจัยนี้ความพร้อมของธุรกิจ หมายถึง สภาพความพร้อมสมบูรณ์ขององค์กรธุรกิจ ที่พร้อม จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยวิธีการหนึ่ง จนสามารถที่จะกระทำ ภารกิจให้ประสบความสำเร็จลุล่วงไป ได้อย่างราบรื่นด้วยศักยภาพที่มีอยู่นั่นเอง

Hersey ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของความพร้อม ตามทฤษฎีภาวะผู้นำตามสถานการณ์ (situational leadership theory) ว่าองค์ประกอบที่สำคัญของความพร้อมมี 2 ประการดังนี้ (ธีรวิฑู อ่อนคำ และคณะ, 2558)

1) ความสามารถ เป็นความพร้อม ในด้านการทำงาน หมายถึง ความสามารถที่จะทำงานหรือทำ กิจการอย่างใดอย่างหนึ่งให้สำเร็จได้โดยอาศัยปัจจัยต่าง ๆ

- 1.1) ความรู้ เป็นความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวัสดุประสงค์และเป้าหมายของการทำงาน
- 1.2) ความเข้าใจ เป็นความเข้าใจหน้าที่ความรับผิดชอบและวิธีปฏิบัติงาน



1.3) ทักษะ เป็นทักษะการปฏิบัติงานการตัดสินใจวินัยสั่งการการวางแผนปฏิบัติงาน การเลือกวิธีการทำงานให้ประสบความสำเร็จมีประสิทธิภาพ

1.4) ประสบการณ์ เป็นประสบการณ์ในการวางแผนการจัดองค์กรการตัดสินใจการติดต่อสื่อสารการแจ้งข่าวสารข้อมูลตลอดจนการทำความเข้าใจอันเป็นพื้นฐานของการทำให้พฤติกรรมของกลุ่มรวมเป็นหนึ่งเดียว

บุคคลหรือกลุ่มใดมีความสามารถพร้อมทั้ง 4 ปัจจัยในการทำงาน หรือทำกิจกรรมอย่างใดให้บรรลุตามเป้าหมายได้ โดยไม่ต้องให้ผู้อื่นชี้แนะ และบุคคลหรือกลุ่มใดดังกล่าวมีความสามารถทำงานสูงสามารถทำงานได้ด้วยตัวเอง ถ้าบุคคลหรือกลุ่มใดขาดองค์ประกอบอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งหมด ถือว่าบุคคลหรือกลุ่มใดนั้น ไม่มีความสามารถในการทำงานหรือทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพได้ ดังนั้นปัจจัยทั้ง 4 อย่างจะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันจะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้

2) ความเต็มใจ เป็นความพร้อมด้านจิตวิทยา คือ ความเต็มใจหรือแรงจูงใจที่จะทำให้ได้สำเร็จ โดยอาศัยปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

2.1) ความมุ่งมั่น คือ ความเสียสละเวลาให้กับงาน การไม่ละทิ้งงาน มานะบากบั่นจนสำเร็จ พุ่มเทให้กับงานแม้มีใช้เวลาปฏิบัติงาน

2.2) ความมั่นใจ คือ ความเชื่อมั่นในตัวเอง การเข้าสังคม ความเป็นผู้นำ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ทักษะการบริหาร

2.3) แรงจูงใจในความสำเร็จ คือ การกระตุ้นให้สมาชิกในกลุ่มทำงาน ส่งเสริมให้ใช้ความรู้ความสามารถ

2.4) ความมั่นคง คือ ความมีวินัยในตนเองการปฏิบัติตามกฎระเบียบมีความจริงใจช่วยเหลือผู้อื่นความซื่อสัตย์ไม่คดโกงหลอกลวง

บุคคลหรือกลุ่มใดมีความเต็มใจครบทั้งสี่ประการ ถือว่าบุคคลหรือกลุ่มนั้นเป็นผู้ที่มีความเต็มใจในการทำงาน หรือจะทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สำเร็จตามเป้าหมายโดยไม่มีบุคคลอื่นให้ความช่วยเหลือ เขาเหล่านั้นเป็นผู้มีความเต็มใจในการทำงานสูงถ้าบุคคลหรือกลุ่มใดขาดปัจจัยอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งหมด จะถือว่าบุคคลหรือกลุ่มนั้นไม่มีความเต็มใจที่จะทำงาน หรือทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งให้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพได้ ฉะนั้นปัจจัยทั้งสี่อย่าง จะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันจะขาดอย่างใดอย่างหนึ่งนั้นไม่ได้

2. เขตเศรษฐกิจพิเศษในประเทศไทย

แนวคิดการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษในประเทศไทย พบว่าแนวคิดการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษไม่ใช่เรื่องใหม่ในประเทศไทย ที่ผ่านมามีการพัฒนาในลักษณะนี้ภายใต้รูปแบบต่าง ๆ กัน ได้แก่ นิคมอุตสาหกรรม (Industrial Estate: IE) เป็นรูปแบบการพัฒนาของพื้นที่เฉพาะ เขตอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก (Export Processing Zone: EPZ) เป็นรูปแบบการพัฒนาของเมืองใกล้ท่าเรือหรือสนามบิน คลังสินค้าทัณฑ์บน (Bonded Warehouse: BW) หรือร้านค้าปลอดอากร (Duty Free Shop: DFS) และเขตการค้าเสรี (Free Trade Zone :FTZ) หรือเขตการค้าปลอดภาษี (Duty Free Port) เป็นรูปแบบการพัฒนาของเมืองท่า และเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน (Special Border Economic Zone: SBEZ) เป็นรูปแบบการพัฒนาของพื้นที่ตามแนวชายแดนนอกจากนี้ ประเทศไทยมีการพัฒนาเชิงพื้นที่ที่ใกล้เคียงกับการพัฒนาในลักษณะของเขตเศรษฐกิจพิเศษ ได้แก่ พื้นที่ในโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก



หรืออีสต์เทิร์นซีบอร์ด (Eastern Seaboard Development Program) ซึ่งเริ่มต้นมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 ครอบคลุมพื้นที่การพัฒนาระยะแรก 3 จังหวัด คือ ชลบุรี ระยอง และฉะเชิงเทราที่รัฐบาลในสมัยนั้นมีนโยบายให้จัดตั้งเขตเศรษฐกิจเฉพาะขึ้นมา เพื่อเร่งรัดการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าทั้งด้านเศรษฐกิจ การค้า อุตสาหกรรม และเทคโนโลยี โดยเป้าหมายสูงสุด คือ ต้องการให้พื้นที่นี้เป็นแกนหลักของการพัฒนาประเทศที่เป็นประตูเปิดเชื่อมโยงการพัฒนา (Gateway) ไปสู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือพร้อมกับเชื่อมเส้นทางการค้าสู่ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เป็นศูนย์กลางด้านโลจิสติกส์และเป็นแหล่งอุตสาหกรรมที่ทันสมัยที่สุดแห่งหนึ่งของโลก

การพัฒนาพื้นที่เฉพาะในประเทศไทยเริ่มจากประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 339 ในปี พ.ศ. 2515 ให้มีการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมภายใต้การบริหารของกรมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) นิคมอุตสาหกรรมแห่งแรกที่จัดตั้งขึ้น คือ นิคมอุตสาหกรรมบางชัน ต่อมาจำนวนนิคมอุตสาหกรรมก็เพิ่มมากขึ้นโดยผู้ประกอบการในนิคมอุตสาหกรรมจะได้สิทธิประโยชน์ตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522 ซึ่งแบ่งออกได้เป็นสิทธิประโยชน์ทั่วไปซึ่งใช้กับนิคมทุกแห่ง และสิทธิประโยชน์เพิ่มเติมสำหรับผู้ประกอบการในเขตอุตสาหกรรมส่งออก แต่การดำเนินการของนิคมอุตสาหกรรมยังมีข้อจำกัดหลายด้าน ได้แก่

- 1) ขอบเขตของกิจกรรม ยังจำกัดอยู่เฉพาะการประกอบการด้านอุตสาหกรรม
- 2) ขาดอิสระด้านการเงิน บุคลากร และการบริหารจัดการ
- 3) ขาดความคล่องตัวในการจัดหาที่ดินเพื่อจัดตั้งหรือขยายพื้นที่นิคม
- 4) ไม่มีอำนาจในการจดทะเบียน อนุมัติ และอนุญาตแทนหน่วยงานอื่น ๆ

แม้นิคมอุตสาหกรรมและเขตอุตสาหกรรมส่งออกจะส่งผลดีต่อการพัฒนาประเทศไทยในช่วงที่ผ่านมาแต่แนวคิดเกี่ยวกับอุตสาหกรรมและเขตอุตสาหกรรมส่งออกมีข้อจำกัดที่สำคัญ 2 ประการ ได้แก่ ประการที่หนึ่ง นิคมอุตสาหกรรมและเขตอุตสาหกรรมส่งออกจำกัดประเภทธุรกิจไว้เฉพาะอุตสาหกรรมส่งออก และธุรกิจอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการอุตสาหกรรมหรืออุตสาหกรรมส่งออกเท่านั้น ทำให้นิคมอุตสาหกรรมและเขตอุตสาหกรรมส่งออกไม่สามารถรองรับธุรกิจอื่นอันเป็นประโยชน์ต่อระบบเศรษฐกิจได้ เช่น การเกษตร การท่องเที่ยว การขนส่ง และการบริการ เป็นต้น ประการที่สอง องค์กรที่ทำหน้าที่ในการบริหารจัดการนิคมอุตสาหกรรม และเขตอุตสาหกรรมส่งออกไม่มีอำนาจในการให้บริการแก่ผู้ประกอบการในเขตนิคมอุตสาหกรรม และเขตอุตสาหกรรมส่งออกแบบเบ็ดเสร็จ ทำให้การให้บริการแก่ผู้ประกอบการล่าช้า และไม่มีประสิทธิภาพตามที่ควรจะเป็นข้อจำกัดทั้งสองประการดังกล่าวข้างต้น ทำให้เกิดการพัฒนานวัตกรรม เขตเศรษฐกิจพิเศษ (Special Economic Zone) ขึ้น เพื่อแก้ไขข้อจำกัดทั้งสองประการดังกล่าว โดยเขตเศรษฐกิจพิเศษมีสาระสำคัญ 3 ประการ (วันวิภา สุขสวัสดิ์, 2558) คือ

- 1) เขตเศรษฐกิจพิเศษไม่มีการจำกัดประเภทของธุรกิจ ผู้ประกอบการภายในเขตเศรษฐกิจพิเศษสามารถประกอบธุรกิจการเกษตร การปศุสัตว์ การประมง การท่องเที่ยว การขนส่ง การเคหะและการก่อสร้าง การวิจัยและการผลิตที่ต้องใช้เทคโนโลยีระดับสูง ตลอดจนการค้าและการบริการด้วย
- 2) ผู้อาศัยและผู้ประกอบธุรกิจในเขตเศรษฐกิจพิเศษจะต้องได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีอากร
- 3) องค์กรบริหารเขตเศรษฐกิจพิเศษจะต้องมีอำนาจอำนวยความสะดวกและให้บริการแก่ผู้ประกอบการธุรกิจและผู้อาศัยในเขตเศรษฐกิจพิเศษทุกเรื่อง เพื่อให้การประกอบธุรกิจเป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพสาระสำคัญของเขตเศรษฐกิจพิเศษทั้งสามประการดังกล่าวข้างต้น จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและศักยภาพในการแข่งขันของประเทศในเวทีการค้าระหว่างประเทศไทยกับนานา



ประเทศ รวมทั้งช่วยกระจายการพัฒนาไปสู่พื้นที่เฉพาะที่ได้รับการจัดตั้งเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษ อันเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนโดยตรงในพื้นที่เฉพาะและพื้นที่ใกล้เคียงด้วย

เพื่อเป็นการเพิ่มโอกาสทางเศรษฐกิจของประเทศ จึงจำเป็นต้องพัฒนาพื้นที่อื่น ๆ ที่มีศักยภาพพอที่จะพัฒนาเป็นฐานอุตสาหกรรมใหม่ของประเทศได้ โดยเฉพาะเมื่อประเทศเพื่อนบ้านของไทยได้เปิดประเทศและให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อสร้างความเจริญให้ประเทศ และให้ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษในพื้นที่ชายแดนจึงเริ่มได้รับความสนใจ ประกอบกับพื้นที่ชายแดนของไทยเองได้มีการพัฒนามาแล้วระยะหนึ่ง ทั้งทางด้านอุตสาหกรรม การค้า และบริการ โดยบางพื้นที่มีสภาพทางกายภาพและศักยภาพเหมาะสมที่จะพัฒนาเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษอย่างมาก การพัฒนาพื้นที่บริเวณชายแดนที่มีการค้ากับประเทศเพื่อนบ้านให้เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษ จึงมีความได้เปรียบและเหมาะสมที่จะพัฒนาให้เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษได้มากกว่าพื้นที่อื่น

3. เขตเศรษฐกิจพิเศษสะเดา จังหวัดสงขลา

อำเภอสะเดาเป็นเมืองเศรษฐกิจสำคัญมากที่สุดแห่งหนึ่งของชายแดนไทย-มาเลเซีย โดยมีด่านพรมแดนสำคัญถึง 2 ด่าน คือ พรมแดนไทย-มาเลเซีย (รัฐเกดะห์) (ด่านสะเดา) และพรมแดนไทย-มาเลเซีย (รัฐปะลิส) (ด่านปาดังเบซาร์) มีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านคมนาคม ได้มีโครงการปรับปรุงและเพิ่มเติมสิ่งอำนวยความสะดวกด้านคมนาคมเพื่อรองรับเขตเศรษฐกิจพิเศษ โดยโครงการหลัก ๆ ที่สำคัญได้แก่ โครงการก่อสร้างด่านศุลกากรสะเดาแห่งใหม่มีโครงการสร้างบนที่ดินจำนวน 720 ไร่ เขตป่าสงวนแห่งชาติป่าคลองลำปิง ตำบลสำนักขาม อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา เนื่องจากด่านศุลกากรแห่งเก่ามีความแออัดคับแคบไม่เพียงพอที่จะให้บริการ โดยเฉพาะในเทศกาลสำคัญต่าง ๆ ภายหลังจากสร้างด่านศุลกากรแห่งใหม่แล้ว จะปรับปรุงด่านศุลกากรแห่งเก่าให้เป็นเกตเวย์สำหรับนักท่องเที่ยวโดยเฉพาะ ไม่ให้รถบรรทุกผ่านด่าน สำหรับแผนการก่อสร้างคาดว่าจะใช้เวลาประมาณ 3 ปี และโครงการก่อสร้างมอเตอร์เวย์หรือทางด่วนหาดใหญ่-สะเดา ซึ่งเป็น 1 ใน 10 โครงการเร่งด่วนเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมโยงในอนุภูมิภาค (Priority Connectivity Projects: PCPs) ภายใต้กรอบความร่วมมือการพัฒนาเศรษฐกิจสามฝ่ายอินโดนีเซีย-มาเลเซีย-ไทย หรือ Indonesia-Malaysia-Thailand Growth Triangle: IMT-GT ที่ ADB หรือธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเชีย พร้อมให้การสนับสนุน ให้ทำโครงการมอเตอร์เวย์ จาก อ.หาดใหญ่-อ.สะเดา ซึ่งมอเตอร์เวย์ใช้เงินลงทุนประมาณ 14,000 ล้านบาท

ศักยภาพและโอกาสของเขตเศรษฐกิจพิเศษสะเดา จังหวัดสงขลา

ด้านเศรษฐกิจ

- จังหวัดสงขลาเป็นแหล่งผลิตพืชผลทางการเกษตรหลาย ชนิด เช่น ข้าว ยางพารา รวมเป็นแหล่งผลิตและแปรรูปอาหารทะเลที่สำคัญของภาคใต้และของประเทศ
- เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงและได้รับการยอมรับทั้งในและต่างประเทศเรื่องความสวยงามและความหลากหลายทางการท่องเที่ยว เช่น การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมบริเวณเมืองเก่าสงขลา การท่องเที่ยวทางธรรมชาติหาดสมิหลา แหล่งท่องเที่ยวทางการค้าตลาดกิมหยง รวมทั้งเป็นสถานที่ที่มีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อการท่องเที่ยวตลอดปี เช่น สงกรานต์ ลากพระ ลอยกระทง เป็นต้น
- นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวของรัฐบาลด้วยการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นเอื้อต่อการเสริมสร้างศักยภาพทางการท่องเที่ยวทั้งการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและการตลาด อีกทั้งการมีความร่วมมือ

ภายใต้แผนงาน IMT – GT ทำให้มีเส้นทางทางท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากขึ้น ส่งผลให้มีสายการบินต่างประเทศเพิ่มเที่ยวบินมายังสนามบินหาดใหญ่ เช่น สายการบิน FIREFLY, TIGER AIR, AIR ASIA เป็นต้น

- เป็นประตูเชื่อมโยงเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน (Gate Way) โดยเฉพาะการค้าและการขนส่งเชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้านด้านใต้และนานาชาติด้วยมีพื้นที่ติดต่อกับประเทศมาเลเซีย สามารถเชื่อมโยงการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว ตามแผนการพัฒนาเศรษฐกิจในบริเวณ แนวพื้นที่ภาคเหนือ (Northern Corridor Economic Region: NCER) ของประเทศมาเลเซีย

- เป็นแหล่งการค้าชายแดนที่มีมูลค่าการค้าชายแดนสูงที่สุดของประเทศ (62 % ของมูลค่าการค้า ชายแดนทั่วประเทศ) และเป็นศูนย์กลางด้านการค้า การเงิน การลงทุน และการบริการ ที่สำคัญของภาคใต้ เช่น นิคมอุตสาหกรรมฉลุง โรงงานอุตสาหกรรม ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคใต้ ตลาดหลักทรัพย์ เป็นต้น โดยมีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับ 1 ของภาคใต้ (214,799 ล้านบาท) และสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ (102,491 ล้านบาท) รวมทั้งมีผลิตภัณฑ์ มวลรวมต่อหัวของจังหวัดมีมูลค่าสูงเป็นอันดับ 5 ของประเทศและสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ (128,245 บาท/ปี)

สิทธิประโยชน์

กิจการเป้าหมายสำหรับเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษตามที่คณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษกำหนดให้ได้รับสิทธิประโยชน์ ดังนี้

- 1) ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นเวลา 8 ปีแล้ว และลดหย่อนภาษีเงินได้นิติบุคคลร้อยละ 50 เพิ่มอีก 5 ปี
- 2) หักค่าขนส่ง ค่าไฟฟ้า และค่าประปา 2 เท่า
- 3) หักค่าติดตั้งสิ่งอำนวยความสะดวกได้ร้อยละ 25
- 4) ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร
- 5) ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตเพื่อการส่งออก
- 6) สิทธิประโยชน์อื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษีอากรผ่อนผันให้ใช้แรงงานต่างด้าวไร้ฝีมือ



ภาพประกอบที่ 1 แผนที่เส้นทางการคมนาคมและสถานที่สำคัญของ อ.สงขลา จ.สงขลา



ภาพประกอบที่ 2 ด้านตรวจคนเข้าเมืองและด่านศุลกากรสะเดา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อดิเรก พันเขียว (2557) การวิจัยการเรื่อง ยอมรับ ความคาดหวังของผู้ที่เกี่ยวข้องและปัจจัยความสำเร็จในการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดนในจังหวัดตาก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการยอมรับ ความคาดหวังของผู้ที่เกี่ยวข้องและปัจจัยความสำเร็จในการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดนในจังหวัดตาก เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) แบ่งวิธีการวิจัยเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้เกี่ยวข้องสำคัญ รวม 5 คน 2) การสนทนากลุ่มผู้นำชุมชน รวม 20 คน และ 3) การสนทนากลุ่มเจ้าหน้าที่รัฐ รวม 55 คน ผลการวิจัย พบว่า

1. การยอมรับต่อการพัฒนา พบว่า ภาพรวมผู้เกี่ยวข้องเห็นว่าเป็นประโยชน์และควรส่งเสริมให้เกิดขึ้นโดยเร็ว แต่บางส่วนเห็นว่าควรมีการให้ข้อมูลและเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้น

2. ความคาดหวังต่อการพัฒนา พบว่า คาดหวังให้มีการค้าการลงทุนมากขึ้น การผลักดันพื้นที่ที่มีความพร้อมไม่ว่าจะรูปแบบใดก่อน การได้รับสิทธิประโยชน์ คุณภาพชีวิต ความมั่นคงในการทำงานและในชีวิต การจับจองที่ดินทำกิน บริการสาธารณสุข สาธารณูปโภค การศึกษา แรงงาน อาชีพ ค่าแรง สวัสดิการต่าง ๆ และคาดหวังให้มีหน่วยงานบริหารจัดการเขตเศรษฐกิจพิเศษของตนเองโดยเฉพาะ

3. ปัจจัยความสำเร็จ ได้แก่ การสนับสนุนจากรัฐบาล การปฏิบัติงานของหน่วยงานภาครัฐ การปรับปรุงกฎหมาย ปัญหาการเมืองและความขัดแย้ง การบริหารจัดการ ศักยภาพของพื้นที่และความมีส่วนร่วมของประชาชน

วิธีดำเนินการวิจัย

1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ องค์กรธุรกิจที่ขึ้นทะเบียนประกันสังคม สำนักงานประกันสังคม ในจังหวัดสงขลา มีจำนวน 2,140 บริษัท (สำนักงานประกันสังคมสงขลา, 2560)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ การหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างใช้สูตรตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan) กำหนดขอบเขตความคลาดเคลื่อน 0.05 คำนวณหากกลุ่มตัวอย่างได้เท่ากับ 322 ตัวอย่าง และเพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลมีความคงที่และผลการศึกษามีความน่าเชื่อถือ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเพิ่มกลุ่มตัวอย่างเป็น 337 ตัวอย่าง โดยสุ่มตัวอย่างแบบสัดส่วนในแต่ละอำเภอของจังหวัดสงขลา



2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากหลักการ แนวคิด และทฤษฎีที่ศึกษาจากหนังสือ เอกสาร ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งแบบสอบถาม ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 4 ข้อ เป็นคำถามปลายปิด ชนิดตรวจสอบรายการ (Check-List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความพร้อมขององค์กรธุรกิจต่อการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษ สะเดา มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิดแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

โดยผู้วิจัยได้แบ่งระดับของมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็น 5 ระดับ ซึ่งแปลความหมายของระดับความพร้อม ดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง ความพร้อม/ความต้องการมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง ความพร้อม/ความต้องการมาก

ระดับ 3 หมายถึง ความพร้อม/ความต้องการ ปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง ความพร้อม/ความต้องการน้อย

ระดับ 1 หมายถึง ความพร้อม/ความต้องการน้อยที่สุด

สำหรับการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยระดับความพร้อม ใช้เกณฑ์ในการกำหนดช่วงความกว้างของข้อมูลแต่ละระดับ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2554)

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51 - 5.00 หมายถึง ความพร้อมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51 - 4.50 หมายถึง ความพร้อมมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 - 3.50 หมายถึง ความพร้อมปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51 - 2.50 หมายถึง ความพร้อมน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 1.50 หมายถึง ความพร้อมน้อยที่สุด

3. การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างแบบสอบถาม เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้น ดังนี้

1) สร้างแบบสอบถามตามเนื้อหาที่วิเคราะห์ได้จากแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2) วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการกำหนดแบบสอบถาม

3) นำแบบสอบถามที่เสร็จแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากการรวบรวมคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน มาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลักของเนื้อหา (Index of Consistency: IC) โดยใช้เกณฑ์การพิจารณาเลือกข้อคำถามที่มีดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป

4) นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IC) โดยตั้งค่า IC ตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไป

การตรวจสอบโดยให้เกณฑ์ในการตรวจพิจารณาข้อคำถาม ดังนี้

ให้คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามนิยาม

ให้คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามนิยาม



ให้คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อความวัดได้ไม่ตรงตามนิยาม

5) ตรวจสอบและปรับปรุงแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำแบบสอบถามไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด แล้วจึงนำมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ในการทดสอบโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบัท ตั้งแต่ 0.71 ขึ้นไป

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ จะมีการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ส่วน ดังนี้

1. แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ได้จากการสุ่มตัวอย่าง (Sampling) โดยออกแบบสอบถาม สอบถามกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้กรอกคำตอบในแบบสอบถาม
2. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ได้จากการศึกษาวิทยานิพนธ์ งานวิจัย สื่อสิ่งพิมพ์ วารสาร หนังสือ เอกสาร และข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

- 1) การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์
- 2) สถิติที่ใช้ในงานวิจัย เป็นการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)
 - ค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อแจกแจงความถี่ของลักษณะองค์กรธุรกิจ
 - ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) เพื่อประเมินความเห็นเกี่ยวกับความพร้อมขององค์กรธุรกิจต่อการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษ
 - ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: SD) เพื่อดูความเบี่ยงเบนของระดับคะแนนของความพร้อมขององค์กรธุรกิจต่อการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษและดูการกระจายของข้อมูลเพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่าแบบสอบถามมีความเห็นคล้ายคลึงกันหรือไม่
 - สถิติเชิงอนุมาน (Inference Statistics) ใช้สำหรับทดสอบสมมติฐานการวิจัย คือ การทดสอบค่าเอฟ (F-test)

ผลการวิจัย

1. ศักยภาพความพร้อมขององค์กรธุรกิจต่อการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษสงขลา เมื่อนำแบบสอบถามไปสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง ได้ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ความพร้อมขององค์กรธุรกิจ	\bar{X}	SD	ระดับ
ทรัพยากรมนุษย์	3.14	0.47	ปานกลาง
เงินทุน	3.11	0.70	ปานกลาง
วัตถุดิบ	3.03	0.67	ปานกลาง
การจัดการ	4.55	0.62	มากที่สุด



จากตารางที่ 1 พบว่า ความพร้อมขององค์กรธุรกิจด้านการจัดการ อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.55 รองลงมาความคิดเห็นด้านทรัพยากรมนุษย์ เงินทุน และวัตถุดิบ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.14 , 3.11 และ 3.03 ตามลำดับ

2. การศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมขององค์กรธุรกิจจำแนกตามลักษณะขององค์กรธุรกิจ

ผลการวิเคราะห์การศึกษาเปรียบเทียบความพร้อมขององค์กรธุรกิจจำแนกตามลักษณะขององค์กรธุรกิจ

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความพร้อมขององค์กรธุรกิจจำแนกตามลักษณะขององค์กรธุรกิจ

ความพร้อมของ องค์กรธุรกิจ	การทดสอบ F-test			
	ประเภทธุรกิจ/บริษัท (F)	ระยะเวลาที่ดำเนินธุรกิจ (F)	จำนวนพนักงาน (F)	ทุนจดทะเบียนธุรกิจ (F)
ทรัพยากรมนุษย์	8.93***	31.24***	0.87	43.22***
เงินทุน	8.73***	2.17	33.13***	30.97***
วัตถุดิบ	36.71***	5.92**	2.95	2.13
การจัดการ	6.84***	13.42***	2.26	11.26***

* หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

*** หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตารางที่ 2 การเปรียบเทียบความพร้อมขององค์กรธุรกิจจำแนกตามลักษณะขององค์กรธุรกิจ พบว่า องค์กรธุรกิจที่มีประเภทธุรกิจ/บริษัท ระยะเวลาที่ดำเนินธุรกิจและทุนจดทะเบียนธุรกิจต่างกัน มีมุมมองต่อความพร้อมด้านทรัพยากรมนุษย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และ องค์กรธุรกิจที่มีประเภทธุรกิจ/บริษัท จำนวนพนักงานและทุนจดทะเบียนธุรกิจต่างกัน มีมุมมองต่อความพร้อมด้านเงินทุนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และองค์กรธุรกิจที่มีประเภทธุรกิจ/บริษัท และระยะเวลาที่ดำเนินธุรกิจต่างกัน มีมุมมองต่อความพร้อมด้านวัตถุดิบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และองค์กรธุรกิจที่มีประเภทธุรกิจ/บริษัท ระยะเวลาที่ดำเนินธุรกิจและทุนจดทะเบียนธุรกิจต่างกัน มีมุมมองต่อความพร้อมด้านการจัดการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

สรุปและอภิปรายผล

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าความพร้อมขององค์กรธุรกิจจำแนกตามลักษณะขององค์กรธุรกิจ พบว่า องค์กรธุรกิจที่มีประเภทธุรกิจแตกต่างกันมีมุมมองต่อความพร้อมด้านทรัพยากรมนุษย์ เงินทุน วัตถุดิบ และการจัดการแตกต่างกัน กล่าวคือ ธุรกิจค้าปลีก – ค้าส่ง มีมุมมองความพร้อมด้านทรัพยากรมนุษย์ เงินทุน และวัตถุดิบสูงกว่า ธุรกิจขนส่งและโลจิสติกส์ และธุรกิจการผลิต เพราะธุรกิจค้าปลีก – ค้าส่งให้บริการแบบซื้อมาขายไปมีกระแสเงินสดเข้ามาตลอดเวลาและมีต้นทุนด้านต่าง ๆ น้อยกว่า ธุรกิจประเภทอื่น ๆ รวมถึงธุรกิจท่องเที่ยวมีมุมมองความพร้อมด้านการจัดการสูงกว่าธุรกิจการผลิต และ



ธุรกิจขนส่งและโลจิสติกส์ เพราะธุรกิจท่องเที่ยวจะเน้นการบริการที่ดีที่สุดแก่ลูกค้า มีการแข่งขันกันสูงจึงต้องมีการจัดการต่าง ๆ ที่ดี เป็นระบบ และรวดเร็ว เพื่อตอบสนองให้ลูกค้าพึงพอใจการบริการมากที่สุดกว่าธุรกิจอื่น ๆ

องค์กรธุรกิจที่มีระยะเวลาที่ดำเนินธุรกิจแตกต่างกันมีมุมมองต่อความพร้อมด้านทรัพยากรมนุษย์ วัตถุประสงค์ และการจัดการแตกต่างกัน กล่าวคือ องค์กรธุรกิจที่มีระยะเวลาที่ดำเนินธุรกิจ 5-20 ปี มีมุมมองความพร้อมสูงกว่า องค์กรธุรกิจที่มีระยะเวลาที่ดำเนินธุรกิจน้อยกว่า 5 ปี เพราะองค์กรที่ดำเนินงานมาช่วงระยะมากกว่าเวลา 5 ปี จะมีประสบการณ์ที่สามารถบริหารจัดการทรัพยากรต่าง ๆ ขององค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพกว่าองค์กรที่มีอายุน้อยกว่า 5 ปี

องค์กรธุรกิจที่มีจำนวนพนักงานแตกต่างกันมีมุมมองต่อความพร้อมด้านเงินทุนแตกต่างกัน กล่าวคือ องค์กรธุรกิจที่มีจำนวนพนักงาน 41 คนขึ้นไป มีมุมมองความพร้อมสูงกว่าองค์กรธุรกิจที่มีจำนวนพนักงาน น้อยกว่า 40 คนเพราะบุคลากรขององค์กรที่มีจำนวนมากกว่าสามารถทำงานได้มากกว่า และมีความพร้อมมากกว่าองค์กรที่มีบุคลากรน้อย

องค์กรธุรกิจที่มีทุนจดทะเบียนธุรกิจแตกต่างกันมีมุมมองต่อความพร้อมด้านทรัพยากรมนุษย์ เงินทุน และการจัดการแตกต่างกัน กล่าวคือ องค์กรธุรกิจที่มีทุนจดทะเบียนธุรกิจ 11-20 ล้านบาท มีมุมมองความพร้อมสูงกว่า องค์กรธุรกิจที่มีทุนจดทะเบียนธุรกิจ น้อยกว่า 5 ล้านบาท สอดคล้องกับอดีตเรก ฟินเซีย (2557) การวิจัยเรื่อง ยอมรับ ความคาดหวังของผู้ที่เกี่ยวข้องและปัจจัยความสำเร็จในการพัฒนา เขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดนในจังหวัดตาก ผลการวิจัย พบว่า ความหวังให้มีการค้าการลงทุนมากขึ้น การผลักดันพื้นที่ที่มีความพร้อมไม่ว่าจะรูปแบบใดก่อน การได้รับสิทธิประโยชน์ คุณภาพชีวิต ความมั่นคงในการทำงานและในชีวิต การจับจองที่ดินทำกิน บริการสาธารณสุข สาธารณูปโภค การศึกษา แรงงาน อาชีพ ค่าแรง สวัสดิการต่าง ๆ และคาดหวังให้มีหน่วยงานบริหารจัดการเขตเศรษฐกิจพิเศษของตนเอง โดยเฉพาะ ซึ่งปัจจัยความสำเร็จ ได้แก่ การสนับสนุนจากรัฐบาล การปฏิบัติงานของหน่วยงานภาครัฐ การปรับปรุงกฎหมาย ปัญหาการเมืองและความขัดแย้ง การบริหารจัดการ ศักยภาพของพื้นที่และความมีส่วนร่วมของประชาชน

ข้อเสนอในการนำผลการวิจัยไปใช้

หน่วยงานภาครัฐและเอกชนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษสะเดา จังหวัด สงขลา สามารถนำไปใช้ในการพิจารณากำหนดนโยบาย การตัดสินใจ และการลงทุน เพื่อให้เกิดประโยชน์ สูงสุดในการลงทุนต่อไป

เอกสารอ้างอิง

ชาญวิทย์ อมตะมาตุชาติ. (18 พฤษภาคม 2559). เขตเศรษฐกิจพิเศษไทย :โอกาสการค้า การ ลงทุน และการท่องเที่ยว กรมพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. สืบค้นจาก www.dft.go.th
ตุลา มหาดสุธานนท์. (2545). หลักการจัดการ หลักการบริหาร. กรุงเทพฯ: ธนอักษรพิมพ์.

ธีรวิทย์ อ่อนดำ และคณะ .(2558). ความพร้อมของปัจจัยในการพัฒนาและการเสริมสร้างขีด

ความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อรองรับประชาคม ชาติใหญ่ ราชบัณฑิตยสถาน (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554. กรุงเทพฯ : ศิริวัฒนา อินเทอร์เน็ต.



- วันวิภา สุขสวัสดิ์. (15 พฤษภาคม 2559). ติดตามความก้าวหน้าและทิศทางการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษ .สืบค้นจาก www.parliament.go.th/ewtadmin.
- วิชุดา ทรราชจารุพันธ์. (2540). การศึกษาความพร้อมในการปฏิบัติบทบาทวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 สถาบันการศึกษาเอกชน. วิทยานิพนธ์ พบ.ม. (การพยาบาลศึกษา). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันระหว่างประเทศเพื่อการค้าและการพัฒนา. (15 พฤษภาคม 2557). รายงานวิจัยแนวทาง และมาตรการเพื่อการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษบริเวณพื้นที่ชายแดนของไทย. สืบค้นจาก www.dft.go.th
- สำนักงานประกันสังคมสงขลา. (18 พฤษภาคม 2560). รายชื่อบริษัทในระบบประกันสังคม. สืบค้นจาก <http://www.sso.go.th/songkhla>
- อดิเรก ฟันเขียว. (2557). การยอมรับ ความคาดหวังและปัจจัยความสำเร็จในการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดนในจังหวัดตาก. วารสารวิชาการเครือข่ายบัณฑิตศึกษ มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ,6(4),3-13